

Sám doma s bohmi

„Nie. Nepôjdeš tam s nami a bodka.“ Mama bola dosť rozčúlená. Ani sa jej nečudujem. Po tom ako som rozbil okno pri hre s prakom, ako som zobudil sestru vyliatím vedra vody na hlavu, a po tom ako som celý týždeň nadával na učivo o gréckych bohoch som ju chápal. Síce mi bolo ľúto, že sa nemôžem ísť pozrieť s rodinou na NHL, bol som však rád, že mi mama nezakázala môj vlastný zápas.

Zajtra hráme proti hokejistom z Calgary. Na túto udalosť sme sa naozaj dlho pripravovali, takže som rád, že mi mama zakázala „len“ NHL. „Keď sa vrátíme ten dejejis budeš sypať z rukáva,” povedal otec. Camilla oblečená v kostýme roztlieskavačiek zabuchla dvere a už ich nebolo. Budeš to sypať z rukáva...tieto dospelácke reči ma naozaj vytáčajú. Prešiel som ku televízoru a stlačil vypínač. Nemal som na nič náladu. Telka sa zapla, ale nešiel žiaden program. Na obrazovke však svietila obálka. Neochotne som ju otvoril stlačením tlačidla. Bol v nej nahraný iba odkaz: „Christopher Corn, priprav sa na náraz.” Zľakol som sa. „Opakujem. Chris Corn, priprav sa na náraz.“ hrubý hlas stále silnel. Čo sa to tu deje? Nerozumel som tomu, no automaticky som sa schoval za gauč a zapchal si uši. Ešte chvíľu som počúval opakujúce sa tlmené slová, keď v tom sa ozvala veľká rana. Vystrčil som hlavu ponad gauč a nemohol som uveriť vlastným očiam. Naša nová telka bola zničená. Ale to čo sa skrývalo za ňou ma vyľakalo oveľa viac. Siluety piatich postáv.

„Christopher?“ ozval sa ženský hlas. „Ja keď toho malého darebáka nájdem, nech si ma nepraje.” „Hm...toto nevyzerá na mierovú výpravu,” povedal som si v duchu a schúlil som sa ešte viac. „Ukáž sa, nechceme nič zlé,” ozvala sa znovu žena. „Ako kto,” zaburácal opäť muž. Tento hlas mi teda nepridával na odvahe. „Vylez!” opäť sa ozvala žena a ja som pochopil, že asi nemá cenu sa skrývať. Srdce mi bilo viac ako keď som dal môj prvý gól. Pomaly som vystrčil hlavu.

Postavy sa prechádzali po izbe. Dal by som ruku do ohňa za to, že som ich už niekde videl, no nevedel som kde. Dvaja mali na sebe biele plášte. Nie také ako mávame my na chémii, chýbali im rukávy a vyzerali akoby čakali na dokončenie. Jeden muž mal na hlave čudesnú zlatú korunku z listov. „Tak tu si.“ prerušila moje myšlienky žena, ktorej na ruke sedela sova. „No...áno,” nevedel som čo mám povedať. „Tu je to drzé decko,” spozornel aj muž s agresívnym hlasom. Tento mal cez seba prehodený tmavý plášť a vedľa neho stál trojhlavý pes. Musel som si pretrieť oči, aby som sa presvedčil, že sa mi nesníva. „Kto ste?“ odvážil som sa položiť otázku, ale hneď som to aj oľutoval. „Tak ty nevieš kto sme?“ zahrnel muž s trojzubcom. „N-n-neviem,” premohol ma strach. „Aká drzosť. Aká drzosť!” opäť sa ozval muž s trojhlavým psom. Jeho domáci miláčik na mňa zavrčal. „Poriadne si nás poobzeraj” ozvala sa žena so sovou. Mohol som však na nich civieť celú večnosť, neprišiel som na nič.

Trojhlavko vkuse štekal a skákal agresívnemu mužovi po nohách. „Prestaň, Triónkefalón,” zavrčal na neho jeho pán otrávene. „Zaujímavé meno,” prehodil som len tak. „Nehovor,” povedal jeho majiteľ a prevrátil očami. „Nebudte naňho taký zlý. Pozrite, aký je vystrašený. Cukríček.” Usmiala sa na mňa sympatická blondína v bielom plášti. Aj tak som bol stále rovnako vystrašený. „Nebudeme našu výpravu donekonečna zdržovať,” vyšiel spoza ženy so sovou vysoký muž. Mal dlhšie kučeravé vlasy a ešte dlhšiu bradu. Aj on mal na sebe len biely plachto-plášť.

Zrazu som všimol niečo, vďaka čomu som si uvedomil kto sú títo čudáci. Chlapík predomnou držal v ruke blesk. „Vy-vy-vy ste Zeus?!“ vyhrkol som s hrčou v hrdle. U nás v obývačke sú grécki bohovia. U nás v obývačke sú grécki bohovia?! Snažil som sa pochopiť, ale vôbec sa mi to nedarilo. Nohy sa mi klepali a pohľad mi smeroval z jednej strany miestnosti

na druhú. „No konečne. Áno, som Zeus.“ Muž s bleskom sa jemne uklonil. Nevedel som ako mám zareagovať, tak som sa uklonil tiež. „Tak vy ste potom asi Poseidón,” povedal som a pozrel na druhého muža. Ten len prikývol. „A vy musíte byť Afrodita a Aténa, však?” otočil som sa na blondínu a ženu so sovou. Veď ten dejepis celkom ovládam, prebleslo mi hlavou. „A vy ste kto? O vás sa mi asi nechcelo príliš učiť,” usmial som sa opatrne na agresívneho. „Hádes“ zasyčal nepríjemne, z úst mu vyšiel oheň a mňa, paradoxne, zamrazilo.

Trojhlavko si už úplne voľne pobehoval po miestnosti a ostatní bohovia sa pozerali raz na mňa a raz na Hádesa. „Ehm...Okrem Trojhlavka máte aj nejaké iné zviera? Napríklad hada? Viete, to vaše meno...” chcel som trošku prečistiť vzduch nevinným vtipom, no Hádes začal lietať po izbe ako zmyslov zbavený. „A dost!“ zakričal ten s bleskom. Agresívny Hádes sa upokojil. „Asi ťa zaujíma prečo sme prišli,” odkašľal si Zeus. „Nadával si na nás. Vraj sprostí bohovia! Načo sa o nás učiť keď ani neexistujeme!” rozohnil sa znovu Hádes a dym z jeho dychu víril po celej izbe.

Trojhlavko sa skryl za Aténine nohy. Vycítil, že je zle. „Hádes!“ zahriakol ho Zeus a odstrčil ho za seba. „Ukážeš nám tvoju učebnicu z dejepisu? „Nech sa páči,” prešiel som ku stolíku a podal mu učebnicu Posseidonovi. Všetci bohovia sa zhĺkli okolo neho a Posseidón otvoril učebnicu presne na strane 107: Grécki bohovia. Ako to mohli vedieť? Pýtal som sa sám seba. „Pche! Taký tučný určite nie som,” ozval sa urazene Zeus a nahnevane ukazoval na nejaký obrázok v učebnici. Zvedavosť ma premohla, nenápadne som prešiel k nim a naklonil sa Afrodite cez rameno, aby som videl čo sa to deje. „Čo za hlúposti sa to o nás učíte? Teraz už rozumiem prečo si tak nadával. Učiť sa nepravdivé informácie? Toto nepodporujem!” Hádes zrazu nemal taký strašidelný výraz ako na začiatku a Posseidón mal na tvári naozajstný úsmev.

Sledoval som každého z nich a zrazu som si uvedomil, že aj oni sledujú mňa. Naše pohľady sa spojili. „Kamaráti,” prehovoril Hádes, „myslím, že by sme mu mali dať šancu a zabudnúť na všetky tie urážky,” podával mi Hádes ruku. Celkom som od prekvapenia skamenel. „No tak, podaj mi tú ruku na znak mieru. Inak skončíš na Posseidona.“ Hádes sa začal z plných pľúc smiať na vlastnom vtipu a ja som vedel, že tento smiech nie je falošný. Toto bol smiech od srdca.

„Prepáčte, ale čo to znamená „skončiť na Posseidona?” opýtal som sa nesmelou podávajúc ruku Hádesovi. „Nuž...to, akú veľkosť nohy sme mali, o tom vám v tej učebnici napíšu celú stranu. Ale to, že ma Hádes zjedol, o tom ani neceknú,” povedal Posseidón cez smiech. Vyzeral naozaj komicky, keďže počas smiechu šermoval s trojzubcom a ja som čakal koho zasiahne ako prvého.

„Čo keby sme si na pamiatku urobili selfie,” povedala Aténa a zobrala môj mobil z poličky. „Povedzte Olyyyyyymp,” zahučal Posseidón a všetci sme sa uškrnuli do kamery. „A teraz by som si dal nejaký ovocný čaj,” povedal Zeus a spolu s ostatnými si sadol na gauč. „Pravdaže, hneď to bude,” utekal som do kuchyne a dal variť vodu. V živote by mi nenapadlo, že budem hostiť gréckych bohov ovocným čajom. Práve som vyťahoval čajové vrecúška, keď som na chodbe začul štrngotanie kľúčov. Rodičia! Och, ale...čo teraz? Bohovia sú stále tu. Vyľakal som sa a bežal do obývačky, no po bohoch ani stopy. Telka bola ako nová.

„Sme doma! A hneď ťa idem vyskúšať!” kričal otec ešte ani nezatvoril dvere. Učebnicu som síce nemal otvorenú ani sekundu, no otec bol spokojný. Vedel som podrobne rozprávať o všetkých detailoch. Nikto totiž nemohol tušiť, že som strávil popoludnie so samotnými gréckymi bohmi.

autorka: Andrea Babincová, 14 rokov